

Інтерв'ю митрополита Черкаського та Канівського Феодосія інформаційному агентству Romfea

Митрополит Черкаський та Канівський Феодосій (Українська Православна Церква) дав ексклюзивне інтерв'ю церковному інформаційному агентству Romfea.gr. Розмова відбулася за кілька днів після побиття ієрарха послідовниками «Православної церкви України» під час захоплення Архангело-Михайлівського кафедрального собору.

- Ваше Високопреосвященство, не можу насамперед не запитати Вас про стан Вашого здоров'я після того, як Вас було жорстоко побито прихильниками Автокефальної "Православної" Церкви України".

- Шановний пане Полігені, дякую за Ваше запитання. Зараз мені значно краще. Перший час, після струсу мозку та опіків очей і шкіри, мені довелося деякий час бути прикутим до ліжка на вимогу

лікарів. Але зараз, дякувати Богу, я практично повністю відновився. Вдячний Богу, що вдалося того дня відбутися тільки струсом мозку. Адже, на думку знайомих криміналістів, які вивчали відео нападу, метою удару представника "Православної Церкви України" по моїй голові кийком було умисне вбивство. Лише міцний чернечий кlobук пом'якшив удар до струсу мозку.

- Скажіть, як Ви сприйняли і пережили ці трагічні події в Михайлівському кафедральному соборі? Як ми взагалі дійшли до такого у 2024 році, що на наших очах митрополит стає жертвою жорстокого побиття?

- Скажу Вам цілком відверто, пане Полігені, що ми досі не пережили ці події повною мірою. Досі всім нам здається, що таке не могло статися в сучасному світі, у XXI столітті... Тим більше з боку людей, які називають себе християнами. Але це сталося. Тут ідеться навіть не про тотальне порушення Конституційних прав наших вірян - громадян України. І справа навіть не в брутальному нехтуванні недоторканного права приватної власності. Адже досі і Черкаський кафедральний Собор (найбільший православний храм України), і комплекс будівель єпархіального управління з усім їхнім майном - це приватна власність нашої єпархії як юридичної особи з відповідними майновими документами. Також і на земельну ділянку під нашим церковним комплексом ми маємо Державний Акт на землю. Справа навіть не в цьому всьому.

Найбільше нас вразила і жахнула та злість і ненависть, та нелюдськість, з якою представники "Православної Церкви України" били не тільки мене, а й наших священників, монахинь і мирян. Зі звірячими криками люди з ПЦУ ламали вірянам руки, ноги, ребра, валили їх на землю і били ногами, уламками стасидій і навіть церковними хоругвами. Вони вибивали зуби священникам і стріляли у вірян із травматичної зброї просто в храмі Божому, труїли сльозогінним газом. Це супроводжувалося нецензурною лайкою і вигуками блюзнірства. Усе це зафіксовано на камери відеоспостереження. Ці події шокували і жахнули не тільки жителів Черкас, а й безліч людей як в Україні, так і в усьому світі.

У цьому розбої як організатори безпосередню участь брало так зване "духовенство" "Православної Церкви України". А їхній керівник у Черкасах "митрополит" ПЦУ Іван Яременко

відразу після силового захоплення позував на публіку в моєму кабінеті, особисто розграбовуючи мою бібліотеку. Робив він це без жодного сорому, і потім виклав своє відео в інтернет. Зараз цей Яременко "служить" у захопленому соборі, використовуючи облачення нашого духовенства, мої особисті посохи, дикірій і трикірій, церковне начиння.

Загалом, ПЦУ вкотре на весь світ показала своє справжнє обличчя. Тут немає навіть натяку ні на християнство, ні на Православ'я.

- Яка сьогоднішня церковна ситуація в Україні?

- Ситуація дуже важка, пане Полігені. Сьогоднішня влада, використовуючи спецслужби, а також підконтрольну собі "Православну Церкву України", влаштувала справжні гоніння на Українську Православну Церкву.

Вони аналогічні тим гонінням, які були в радянський період нашої історії. Духовенство б'ють і заарештовують, храми забирають на користь ПЦУ, після чого туди, як правило, перестають ходити віряни. Самих вірян часто переслідують на роботі, а над їхніми дітьми насміхаються в школах. Деякі храми нашої Церкви навіть руйнують (у Києві, Івано-Франківську та Львові), а інші перебувають під загрозою ліквідації.

Усе це робиться зі схвалення і за прямої участі "Православної Церкви України", яка і є в цій справі вірним союзником нинішньої влади і вигодонабувачем гонінь на нашу Церкву. Ситуація практично на 100 відсотків повторює події столітньої давнини, коли "Червона церква" обновленців за вказівкою більшовицької влади допомагала Радам знищувати історичну Православну Церкву.

На жаль, пане Полігені, в таких умовах ми зараз живемо в Україні. При цьому не у всіх регіонах

країни ситуація однакова: десь краще, десь гірше.

- Зрештою, чи була якась користь від надання автокефалії ПЦУ?

- Ми не можемо говорити про користь, її немає. Можна говорити лише про колосальну шкоду. Томос 2019 року приніс у церковне життя України море сліз, горя, крові та страждань віруючих людей.

Розчерком пера в огорожу світового Православ'я запустили справжнього монстра, який має дуже мало спільного з Християнством, - тільки зовнішню оболонку, зовнішні форми. Можливо, це звучить жорстко, але після подій у Черкасах, я маю моральне право називати речі своїми іменами. Цей монстр зараз намагається знищити історичну Православну Церкву в нашій країні. Він злий і нещадний, він використовує всі інструменти державної машини, не гребуючи нічим.

Але найстрашніше, пане Полігені, що він при цьому прикривається церковними облаченнями і Томосом про автокефалію 2019 року, і це жахливо! Цей жах не можна залишити без уваги, адже це духовна інфекція! Вона, зробивши свою справу в Україні, почне руйнувати всю нашу православну сім'ю - систему світового Православ'я. І це вже почалося. Не можна такого допустити, адже всі ми, православні ієрархи світу, відповідальні перед Богом за історичну долю Святої Православної Церкви!

- Що б Ви хотіли сказати тим Предстоятелям і архієреям Православних Церков, яким не довелося пережити те, що Вам доводиться зараз терпіти в Україні?

- Знаючи, що сотні тисяч православних вірян з усього світу, зокрема Предстоятелі Помісних Православних Церков, ієрархи, духовенство, чернецтво і миряни, читають Агентство церковних новин Romfea.gr, я з болем висловлю свою смиренну думку щодо ситуації, яка склалася сьогодні в Україні та у світовому Православ'ї, а також щодо шляхів її можливого розв'язання.

Звертаючись до Святішого Патріарха Константинопольського Варфоломія, хочу попросити Його Святість прийняти мої слова без гіркоти і образи. У жодному разі я не бажаю проявити неповаги до Вашого високого сану й авторитету в православному світі. Прошу прийняти мої слова, як людина Божа Валаам прийняла слова, вимовлені через уста нерозумної ослиці.

Ваша Святосте, на превеликий жаль сталося так, що Ви зробили велику помилку в Україні!

Ви помилилися у своїх рішеннях, як може помилитися будь-яка людина, навіть обдарована Богом високим саном і багатим досвідом. Плоди цих помилок пожинають уже сьогодні не тільки віряни України, а й весь Православний світ стоїть на межі розколу, подібного до розколу 1054 року. Українських схизматиків у жодному разі не можна було впускати в Церковну огорожу без покаяння і подальших законних Хіротоній. Абсолютно точно, що значна частина православних ієрархів усього світу ніколи - ні тепер, ні в майбутньому, не приймуть цих людей та їхніх послідовників як законних єпископів. Якщо хтось думає інакше, значить він серйозно помиляється!

Також фатальною помилкою була спроба канонічно розірвати духовне тіло Церкви, яка сягає Хрещення святого князя Володимира, тобто Руської Православної Церкви, формально "позбавивши сили" документа 300-річної давності. Папір мертвий і бездушний, він стерпить усе. А тіло Церкви живе, і коли його намагаються рвати, тече кров.

Тепер же ці дуже болючі проблеми нам усім потрібно якось вирішувати. І розв'язувати їх необхідно нашим із Вами поколінням, не залишати це важке завдання для нащадків. Адже чим більше закатеніє це хворобливе статус-кво, тим нерозв'язнішим стане Гордіїв вузол у Православ'ї.

Епіцентр всеправославного церковного конфлікту зараз знаходиться в Україні. Тут сьогодні тривають не тільки бойові дії, а й розв'язані криваві гоніння на Церкву. Тому проблема ця ніяк не зможе бути адекватно вирішена, поки не закінчаться ці трагічні події. Лише після закінчення війни в

Україні, після звільнення нашої Церкви з-під гніту державних репресій, єпископат, духовенство і чернецтво України зможуть вільно висловлювати свою думку і озвучити свою позицію щодо канонічних питань буття Церкви в Україні.

А сьогодні за одне інакомислення, за одну згадку про духовну та історичну спорідненість вірян-українців з Руською Православною Церквою можна не тільки позбутися церковного майна, а й свободи, здоров'я, а іноді й самого життя. У таких умовах репресій вирішувати церковну дилему України було б рівноцінно мародерству під час війни. Що, загалом, зараз і відбувається.

Не виключаю, що для розв'язання такої складної і болючої проблеми як "Православна Церква України", знадобиться братня думка інших Помісних Православних Церков - або у формі консенсусу на Нараді делегацій усіх загальноєвразійських Помісних Православних Церков, або навіть Всеєвразійський Собор, регламент якого обов'язково має відповідати регламенту Святих Соборів давнини.

Принципово важливо, щоб на такій Нараді або Соборі від самого початку була виключена присутність церковних груп, наявність апостольського спадкоємства в яких не визнана хоча б однією із загальноєвразійських Помісних Православних Церков. Також усі рішення мають ухвалюватися виключно в рамках священних канонів і правил Святої Православної Церкви та з повагою до історично сформованих територій Помісних Церков.

Сьогодні, за вже наявних несприятливих обставин, найбезболіснішим і найприйнятнішим сценарієм припинення канонічного розбрату між Церквами могло б стати тимчасове зупинення Вашою Святістю дії виданого Вами Томосу для ПЦУ, а також загальний мораторій на співслужіння та співпричастя православного духовенства з цією релігійною групою. Це могло б не тільки зняти напругу між Помісними Церквами, а й допомогло б усім нам повернутися до євхаристійного спілкування між собою - запоруки миру та єдності. Таким чином, було б відвернено подальшу ескалацію розколу світового Православ'я, а також хоч трохи загальмувалися б гоніння на християн у сучасній Україні.

Це у Вашій владі і у Ваших силах, Ваша Святосте.

При цьому сама проблема ПЦУ і всього, що з цією проблемою пов'язано, могла б бути вирішена після закінчення війни в Україні на підставі канонічних правил Святої Православної Церкви, як про це говорилося вище.

Також у рамках цього інтерв'ю, звертаючись до православних ієрархів із різних країн, насамперед хочу подякувати вам за молитви та слова підтримки, які ви висловили смиренній Черкаській пастві та мені особисто після трагічних подій 17 жовтня.

Таких слів зміцнення і розради з усіх кінців Православного світу було дуже багато.

Будь-яка ваша підтримка, чи то публічна, чи то в особистому листуванні та телефонних розмовах, була надзвичайно цінна для нас! Саме в цій вашій підтримці Господь дав мені явно відчуття Соборності і всезагальності нашої Святої Православної Церкви в усьому світі! Своєю чергою прошу вас, святителі Христові, від усього стражденного православного народу України: не забувайте у своїх молитвах про нашу Церкву! Ми тут не втрачаємо надії, що клопотанням Пресвятої Богородиці, наші віряни зможуть гідно пройти це непросте випробування в їхньому житті.

- На завершення, Ваше Високопреосвященство, хотів би запитати, на якому етапі перебуває кримінальне переслідування щодо Вас?

- На даний момент проти мене порушено п'ять кримінальних справ, триває чотири судові процеси в різних судах міст Черкаси та Києва.

Усі ці переслідування, дорогий пане Полігені, порушено проти мене за словесний захист Української Православної Церкви, зокрема в офіційних інтерв'ю на загальнонаціональних телевізійних каналах України за останні десять років.

У цих судах "потерпілими" виступають практично всі - "клірики" "Православної Церкви України", які писали і пишуть на мене доноси в спецслужбу (СБУ). Після захоплень храмів у моїй єпархії саме ці донощики, "клірики" ПЦУ стають новими "власниками" захоплених храмів. Такий "механізм" працює за допомогою спецслужб і місцевої влади.

Я перебуваю під домашнім арештом уже близько двох років, більшу частину з яких я був під цілодобовим арештом, зараз під нічним арештом. Три рази СБУ намагалася мене взяти під варту і посадити в слідчий ізолятор, але, на щастя, суди цього не дозволили, залишивши мене під домашнім арештом.

Наразі кінця і краю цим судовим розслідуванням не видно. Але я вірю, що все це Господь попускає мені на користь душі.

Слава Богу за все!

Джерело: <https://mospat.ru/ua/news/92577/>